

Hain Rebas

HUGO YRWINGS »BALTISKA INTRESSEPOLITIK . . .»

Ett genmäle

1. I en uppsats »Baltisk intressepolitik och den nordjydiska bonderesningen 1441» (*Scandia* 2/1979) går lundalektorn Hugo Yrwing till beslutsamt och delvis personligt hållet angrepp (Y. s 208, 214, 217) mot innehållet i en längre artikel av mig, »Högadlig intressepolitik, slaget på S:t Jørgenbjerg och Köpenhamnstraktaterna 1441» (*Scandia* 2/1977).

Nu skjuter likväl det mesta av den 18-sidiga granskningen vid sidan av målet, eftersom Yrwing gjort Erik av Pommern till huvudperson i tre avsnitt av sex. Även ifråga om sidantalet handlar c:a hälften om den nordiske exkonungen, alltså ungefär 50 % av kritiken. I min uppsats däremot utgjorde kung Erik en absolut bifigur. Den handlade inte om honom. Sammantaget behandlades han kanske på en sida av närmare 50, alltså på c:a 2 % av min text.

Därutöver ger sig Yrwing i kast med två lösryckta delar av min uppsats, nämligen dem han kallar »Den holländska flottans agerande och de vendiska städernas fredsvilighet 1441» samt »Slaget på S:t Jørgensbjerg 1441».

Denna kvantitativt påtagliga disproportion demonstrerar klart våra uppsatsers olika disposition och olika karaktär.

2. Av all svepande och t o m kategorisk kritik brukar man i vetenskapliga sammanhang begära att vissa grundläggande förutsättningar uppfyllts. T ex förväntar man sig

- 1) korrekt fixering av angreppets amplitud, dvs räckvidd och nivå
- 2) akribi vid citat och referat – i synnerhet vid behandling av den angripna uppsatsen
- 3) precision och konsekvens i egen terminologi och i de egna resonemangen
- 4) behärskning av källmaterialet och
- 5) forskningsläget
- 6) ett sakligt tonläge
- 7) alternativa perspektiv och/eller förklaringar.

I samtliga ovanstående moment, utom beträffande källkunskapen, fallerar Hugo Yrwing mer eller mindre eklatant. Mest gör han det betr moment 2 och 3 enligt ovan och därför alldeles särskilt i fråga om de alternativa perspektiven, alltså moment 7. Detta har jag i detaljer påvisat i ett 18-sidigt manuskript, insänt till Scandia-redaktionen i början av september 1980.

3. Angående de historiska sakfrågorna förblir mina ståndpunkter vid det gamla. Faktiskt lyckas emellertid Hugo Yrwing torpedera en (1) mening i min sammanfattning av år 1777. På sid 179, i tredje stycket, måste sålunda det korta påstående, som börjar »Som belöning . . .», utgå. Ytterligare två eller tre uttryck skulle jag i dag möjligen något nyansera. Övriga etthundratjugosju (127) rader står sig.